

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 63.978/3
van 15 oktober 2018

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende erkenningsvoorwaarden voor inrichtingen voor dieren en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren’

Op 20 juli 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 5 september 2018^(*), en nogmaals verlengd tot 15 oktober 2018, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende erkenningsvoorwaarden voor inrichtingen voor dieren en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 2 oktober 2018. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Peter SOURBRON, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 15 oktober 2018.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege wordt verlengd met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrijkt tussen 15 juli en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling Wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe diverse wijzigingen aan te brengen in het koninklijk besluit van 27 april 2007 ‘houdende erkenningsvoorwaarden voor inrichtingen voor dieren en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren’.

De wijzigingen betreffen definities (artikel 1 van het ontwerp), de procedure voor de erkenning van inrichtingen waarvoor overeenkomstig artikel 5 van de wet van 14 augustus 1986 ‘betreffende de bescherming en het welzijn der dieren’ een erkenning vereist is om ze te mogen uitbaten¹ (artikelen 2 en 30), de voorwaarden voor de erkenning van de inrichtingen (artikelen 3 tot 22 en 31 tot 35) en de voorwaarden voor het verhandelen van dieren, die kunnen opgelegd worden ter uitvoering van artikel 10 van de wet van 14 augustus 1986 (artikelen 23 tot 29 en 36). Het ontwerp bevat ook overgangsbepalingen.

De bepalingen van het te nemen besluit treden in werking ofwel op de tiende dag na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad (voor de nieuwe inrichtingen), ofwel (voor de inrichtingen waarvoor een erkenning is verleend of waarvoor een volledige erkenningsaanvraag is ingediend voor de inwerkingtreding van het besluit) op de eerste dag van de zesde maand die volgt op de bekendmaking ervan, op 1 januari 2021 of op 1 januari 2024.

RECHTSGROND

3.1. Door artikel 5, § 2, eerste lid, van de wet van 14 augustus 1986 wordt een machtiging verleend aan de Koning (lees: de Vlaamse Regering) voor het vaststellen van de erkenningsvoorwaarden van de inrichtingen. Die voorwaarden moeten echter betrekking hebben op de “aanleg en uitrusting, de hygiëne, veiligheid en identificatie der dieren, evenals de diergeneeskundige controle en begeleiding”. Voorwaarden die op andere aspecten betrekking hebben, kunnen eventueel rechtsgrond vinden in andere bepalingen van de wet, maar dergelijke voorwaarden kunnen alleszins niet worden opgenomen in hoofdstuk III van het koninklijk besluit van 27 april 2007, dat strekt tot het vaststellen van de voorwaarden voor het verkrijgen en het behoud van de erkenning. In dezelfde zin mogen de voorwaarden voor de verhandeling van

¹ Het gaat daarbij over honden- en kattenkwekerijen, dierenasielen, dierenpensions, handelszaken voor dieren, markten en dierentuinen.

dieren overeenkomstig artikel 10 van de wet van 14 augustus 1986 slechts betrekking hebben op “de leeftijd van de te koop aangeboden dieren, de identificatie, de informatie aan de koper, de waarborgen aan de koper en de getuigschriften in verband hiermee, de preventieve behandeling tegen ziekten, de verpakking, de aanbieding en de tentoonstelling voor de verhandeling”. Voorwaarden die geen verband houden met voormelde aspecten maar die gebeurlijk rechtsgrond kunnen vinden in andere bepalingen van de wet, kunnen niet worden opgenomen in hoofdstuk IV van het koninklijk besluit van 27 april 2007 waarin de voorwaarden voor het verhandelen van dieren worden vastgesteld. Voorwaarden die noch in hoofdstuk III, noch in hoofdstuk IV kunnen worden ingepast, dienen in een afzonderlijk hoofdstuk ondergebracht te worden.

3.2. De artikelen 2 en 30 van het ontwerp, die de procedure voor het verkrijgen van een erkenning als inrichting wijzigen, vinden rechtsgrond in artikel 5 van de wet van 14 augustus 1986, gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid waarover de Vlaamse Regering beschikt op grond van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

3.3. Artikel 5, § 2, eerste lid, van de wet van 14 augustus 1986, dat machtiging verleent voor het vaststellen van de erkenningsvoorwaarden van honden- en kattenkwekerijen, dierenasielen, dierenpensions, handelszaken voor dieren, markten en dierentuinen, biedt rechtsgrond voor de artikelen 3, 5, 6, 1° tot 3° (m.b.t. het ontworpen artikel 7, § 2/1), 7 (deels), 8, 9 (deels), 10 tot 13, 14 (enkel in zoverre het identificatie betreft), 16 (deels), 17, 18,² 19 (enkel in zoverre het identificatie betreft), 31, 32 (deels) en bijlage 1 bij het ontwerp. De ontworpen bepalingen hebben immers betrekking op voorwaarden inzake aanleg en uitrusting, hygiëne, veiligheid, identificatie van de dieren en de diergeneeskundige controle en begeleiding.

3.4. De artikelen 4 en 16 van het ontwerp vinden rechtsgrond in artikel 5, § 2, derde lid, van de wet van 14 augustus 1986, dat een machtiging verleent voor het opleggen van bekwaamheidsvoorwaarden voor personen die dieren houden en verzorgen in inrichtingen waarvoor een erkenning vereist is.

3.5. De artikelen 23, 24, 25, 1° en 2°, 27, 36 van het ontwerp en bijlage 5 erbij, waarin voorwaarden worden gesteld voor de verhandeling van dieren met betrekking tot de in de wet genoemde aspecten, vinden rechtsgrond in artikel 10 van de wet 14 augustus 1986.

3.6. Voor de artikelen 6, 3° (m.b.t. het ontworpen artikel 7, § 2/2), 7 (deels), 8 en 9 (deels), die betrekking hebben op de wijze waarop de dieren gehouden moeten worden, geldt artikel 4, § 1, van de wet van 14 augustus 1986, gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, als rechtsgrond.

Evenwel kunnen deze bepalingen niet opgenomen worden in hoofdstuk III van het koninklijk besluit van 27 april 2007, maar dienen zij in een afzonderlijk hoofdstuk te worden ondergebracht (zie opmerking 3.1).

² Aangenomen wordt dat de ontworpen bepalingen de hygiëne en de veiligheid betreffen.

3.7. Artikel 14 van het ontwerp legt aan kwekers een aantal administratieve verplichtingen op (het opstellen van een inventaris van vrouwelijke fokdieren en het bijhouden van foksteekkaarten). Artikel 15 strekt ertoe bepaalde, onwenselijk geachte, kweekpraktijken tegen te gaan.

Artikel 14 van het ontwerp vindt volgens de gemachtigde rechtsgrond in artikel 5, § 1, van de wet, van 14 augustus 1986, gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, in artikel 5, § 2, van de wet (aanleg en uitrusting, identificatie, diergeneeskundige controle en begeleiding) en artikel 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Artikel 15 van het ontwerp vindt volgens de gemachtigde rechtsgrond in artikel 4, § 1, van de wet, gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid en in artikel 5, § 2, van de wet (diergeneeskundige controle en begeleiding).

Hoewel kan worden aangenomen dat de ontworpen maatregelen het dierenwelzijn beogen, kunnen zij moeilijk beschouwd worden als een erkenningsvoorwaarde die opgelegd wordt in het kader van de in artikel 5, § 2, eerste lid, van de wet opgesomde aspecten, aangezien daarin geen sprake is van het kweken van dieren. Het gaat ook te ver om de ontworpen bepalingen te zien als een uitvoering van artikel 4, § 1, van de wet, gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid. Bij gebrek aan voldoende rechtsgrond dienen zij uit het ontwerp te worden weggelaten.

3.8. De artikelen 19, 20, 32 (wat betreft de opheffing van bijlagen VII en VIIIB), en 33 tot 35 van het ontwerp kunnen niet worden ingepast in de artikelen 5 of 10 van de wet van 14 augustus 1986, maar moeten veeleer worden beschouwd als een algemene uitvoering van artikel 9 van deze wet, dat betrekking heeft op zwervende, verloren of achtergelaten dieren. Enkel de bepalingen die een band vertonen met wat geregeld is in artikel 9 van de wet kunnen rechtsgrond vinden in die bepaling, gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid. Dit is niet het geval voor de ontworpen bepalingen die de mogelijkheid invoeren dat dierenasielen de dieren toevertrouwen aan gastgezinnen. Er kan immers niet aangenomen worden dat deze gastgezinnen van rechtswege eigenaar van het dier worden na het verstrijken van de in artikel 9, § 2, bepaalde termijnen. Deze bepalingen dienen uit het ontwerp te worden weggelaten.

De bepalingen die anderzijds wel een voldoende band vertonen met artikel 9 van de wet om genomen te kunnen worden op grond van de algemene uitvoeringsbevoegdheid, kunnen niet worden opgenomen in hoofdstuk III van de wet, maar dienen verplaatst te worden naar een afzonderlijk hoofdstuk en zo nodig geherformuleerd.

3.9. De artikelen 21 en 22 van het ontwerp, die betrekking hebben op aspecten van identificatie en informatie aan de koper, kunnen rechtsgrond vinden in artikel 10 van de wet van 14 augustus 1986, voor zover deze bepalingen opgenomen worden in hoofdstuk IV van het te wijzigen besluit en worden gelicht uit hoofdstuk III. Zo men ze als erkenningsvoorwaarden wil behouden, biedt artikel 5, § 2, van de wet evenwel geen voldoende rechtsgrond.

3.10. Artikel 23, 2°, van het ontwerp strekt tot het verbieden van kortingen bij het verhandelen van dieren. Indien het verlenen van een korting enkel wordt opgevat als een aspect van “de aanbidding”, verleent artikel 10 van de wet rechtsgrond voor deze bepaling. Indien anderzijds, zoals de gemachtigde laat uitschijnen, het verbieden van kortingen ook beschouwd moet worden als een bijkomende maatregel om impulsaankopen tegen te gaan, biedt artikel 12, vijfde lid, van de wet de vereiste rechtsgrond. Alsdan moet de ontworpen bepaling in een ander hoofdstuk van het koninklijk besluit van 27 april 2007 worden ondergebracht.

3.11. Artikel 25, 3°, van het ontwerp vindt volgens de gemachtigde rechtsgrond in artikel 10 van de wet van 14 augustus 1986 (waarborgen aan de koper, identificatie), gelezen in samenhang met de algemene uitvoeringsbevoegdheid, en in artikel 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

De ontworpen bepaling betreft alleszins niet de identificatie en is evenmin opgesteld als een bepaling die een waarborg aan de koper verleent. Bij gebrek aan rechtsgrond moet deze bepaling dan ook uit het ontwerp worden weggelaten.

3.12. De artikelen 26 en 28 van het ontwerp vinden volgens de gemachtigde rechtsgrond in artikel 10 van de wet van 14 augustus 1986, aangezien het gaat om voorwaarden die betrekking hebben op de informatie aan de koper. Artikel 28 zou mede rechtsgrond vinden in artikel 12, vijfde lid, van dezelfde wet.

Hiermee kan worden ingestemd.

3.13. Artikel 29 van het ontwerp wijzigt artikel 34/1 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 in die zin dat enkel de bepalingen van hoofdstuk IV, afdeling 1, van toepassing zijn op occasionele kwekers van honden. Deze wijziging heeft volgens de gemachtigde tot doel om occasionele kwekers van katten onder de erkenningsverplichting te brengen maar occasionele kwekers van honden niet.

In advies 45.787/3 van 27 januari 2009 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 18 maart 2009 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende erkenningsvoorwaarden voor inrichtingen voor dieren en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren’ heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, reeds opgemerkt dat het uitsluiten van de occasionele kweker van de erkenningsvoorwaarden niet verenigbaar is met de wet van 14 augustus 1986.³

De gemachtigde erkent dat “voorlopig geen uitvoering [wordt] gegeven aan de erkenning van occasionele kwekers van honden”. De Raad van State volstaat ermee te herhalen dat het volledig uitzonderen van occasionele kwekers van honden van de erkenningsverplichting strijdig is met artikel 5, § 1, van de wet van 14 augustus 1986.

³ Met de nuance dat de erkenningsvoorwaarden “wel minder streng [kunnen] zijn dan de erkenningsvoorwaarden voor andere kwekers voor zover daarvoor, in het licht van het grondwettelijk beginsel van de gelijkheid en de niet-discriminatie, een afdoende verantwoording bestaat”.

3.14. Sommige bepalingen van het ontwerp impliceren dat persoonsgegevens worden verwerkt (zie bijvoorbeeld het ontworpen artikel 2, § 1, derde lid, met betrekking tot gegevens van de beheerder, de verantwoordelijke en het personeel, het ontworpen artikel 18, §§ 1 en 2, met betrekking tot gegevens van de verwerper, het ontworpen artikel 19/3, § 2, met betrekking tot gegevens van de verwerper, het ontworpen artikel 21, § 4, met betrekking tot gegevens van de aanbrengrer en van de overnemer en het ontworpen artikel 21/1, § 3, met betrekking tot het register van de gastgezinnen).

Gevraagd naar de wets- of decreetsbepalingen die deze verwerkingen van persoonsgegevens toelaten en er de finaliteit van bepalen, verklaarde de gemachtigde:

“Ontworpen artikel 2, § 1, derde lid (gegevens van de beheerder, de verantwoordelijke en het personeel): rechtsgrond artikel 5, § 2 gecombineerd met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse regering zoals bepaald in artikel 20 BWHI. Finaliteit: identificatie van aanvrager erkenning.

Ontworpen artikel 18, § 1, en § 2 (gegevens van de verwerper): rechtsgrond artikel 10 gecombineerd met de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse regering zoals bepaald in artikel 20 BWHI. Finaliteit: uitoefening toezichtsbevoegdheden en controlebevoegdheid van inspectie.

Ontworpen artikel 19/3, § 2 (gegevens van de verwerper): artikel 10 wet dierenwelzijn gecombineerd met artikel 20 BWHI. Finaliteit: de adequate uitoefening van toezichts- en controlebevoegdheid inspectiediensten dierenwelzijn.

Ontworpen artikel 21, § 4 kadert in de algemene uitvoering van artikel 9 wet dierenwelzijn algemene uitvoering van artikel 9 van deze wet, dat betrekking heeft op zwervende, verloren of achtergelaten dieren. Het register van in- en uitgaande bewegingen van dieren in een dierenasiel heeft tot doel de bewegingen van in en uitgaande dieren te kunnen controleren wanneer zich inzake het welzijn van de betrokken dieren problemen zouden situeren.

Ontworpen artikel 21/1, § 3 (register van de gastgezinnen) :In het dierregister wordt aangegeven bij welk gastgezin het dier verblijft. Dit dierregister wordt bewaard door de verantwoordelijke van het asiel. Het individuele dossier van het dier wordt bijgehouden door het gastgezin. Na vertrek van het dier, wordt dit individuele dossier bewaard door de verantwoordelijke van het asiel. De finaliteit ligt in de controle door inspectie dierenwelzijn bij vastgestelde problemen inzake het welzijn van de betrokken dieren.”

Gelet op het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet is er in principe een uitdrukkelijke decreetsbepaling nodig die de verwerking van de persoonsgegevens toelaat en er de finaliteit van bepaalt. De wet van 14 augustus 1986 zou dienaangaande aangevuld moeten worden met een rechtsgrondbiedende bepaling.

3.15. Zo bepalingen waarvan werd vastgesteld dat zij geen rechtsgrond vinden in artikel 5, § 2, eerste lid, of artikel 10 van de wet 14 augustus 1986 maar die wel zouden kunnen steunen op andere bepalingen van de wet, in het ontwerp behouden blijven, is een grondige herwerking van het ontwerp nodig om deze bepalingen uit de hoofdstukken III of IV te halen en elders onder te brengen.

VORMVEREISTEN

4.1. De gemachtigde stelt dat het ontwerp niet bij de Europese Commissie moet worden aangemeld op grond van richtlijn 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 ‘betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij’. Het ontwerp zou immers geen “vereiste kenmerken vast[stellen] voor producten die industrieel worden vervaardigd of landbouwproducten” en evenmin “technische specificaties [bevatten] zoals bedoeld in artikel 1, c), van RL 2015/1535”. Meer in het bijzonder wijst de gemachtigde erop dat verblijven voor dieren in kwekerijen “maatwerk” zijn en het bijgevolg niet gaat om industrieel vervaardigde producten of landbouwproducten in de zin van de richtlijn. Zelfs indien de verblijven als “producten” zouden moeten worden beschouwd, benadrukt de gemachtigde dat “de voorgestelde regeling geen technische specificaties bevat die nageleefd moeten worden voor de verhandeling van het product of het gebruik ervan in een lidstaat of een groot deel van een lidstaat”.

4.2. Onder “technisch voorschrift” wordt in artikel 1, f), van de richtlijn verstaan: “een technische specificatie of andere eis of een regel betreffende diensten, met inbegrip van de erop toepasselijke bestuursrechtelijke bepalingen die *de jure* of *de facto* moeten worden nageleefd voor de verhandeling, de dienstverrichting, de vestiging van een verrichter van diensten of het gebruik in een lidstaat of in een groot deel van een lidstaat, alsmede de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, behoudens die bedoeld in artikel 7, van de lidstaten waarbij de vervaardiging, de invoer, de verhandeling of het gebruik van een product dan wel de verrichting of het gebruik van een dienst of de vestiging als dienstverlener wordt verboden”.

Dat het ontwerp geen voorwaarden zou opleggen aan producten die industrieel vervaardigd zijn, is betwistbaar aangezien onder meer minimale afmetingen en andere eigenschappen van kooien worden vastgesteld. Het feit dat er geen voorwaarden worden bepaald voor de verhandeling van de verblijven, neemt niet weg dat het ontwerp vereisten oplegt voor de verblijven om gebruikt te mogen worden. Indirect heeft dit een invloed op de verblijven die kunnen verhandeld worden. Ook bevatten sommige bepalingen regels die voor de verhandeling van dieren moeten worden nageleefd.

Het ontwerp dient dan ook bij de Europese Commissie aangemeld te worden.

4.3. Indien eventuele opmerkingen van de Commissie alsnog aanleiding zouden geven tot een wijziging van het ontwerp, dienen die wijzigingen nog voor advies aan de Raad van State te worden voorgelegd.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. Het ontwerp bevat geen bepalingen die strijdig zijn met de Europese Overeenkomst voor de bescherming van gezelschapsdieren, opgemaakt te Straatsburg op 13 november 1987, goedgekeurd bij wet van 18 oktober 1991. Voor zover het ontwerp strengere

maatregelen voor de bescherming van gezelschapsdieren bevat dan de Overeenkomst, is dit toegelaten op grond van artikel 2, lid 3, van de Overeenkomst.

6. Het koninklijk besluit van 27 april 2007, zoals het wordt gewijzigd bij het voorliggende ontwerp, heeft betrekking op diensten die vallen binnen het toepassingsgebied van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 ‘betreffende diensten op de interne markt’ (hierna: de dienstenrichtlijn).

Het vereiste van erkenning als voorwaarde voor de uitbating van een inrichting, voorgeschreven bij artikel 5, § 1, van de wet van 14 augustus 1986, moet worden beschouwd als een vergunningstelsel in de zin van de dienstenrichtlijn (zie de definitie in artikel 4, 6), van de richtlijn). Het principe van het vergunningstelsel kan thans niet meer worden getoetst (aan artikel 9 van de richtlijn), aangezien het op het niveau van de wet is ingesteld. De vergunningseisen en de procedure voor het bekomen van de vergunning, voor zover die worden gewijzigd bij het ontwerp, kunnen wel worden getoetst aan de artikelen 10 tot 15 van de richtlijn. Voor zover de activiteiten ook bij wege van vrije dienstverrichting – d.i. occasionele en tijdelijke uitoefening van de activiteit in een andere lidstaat dan deze waar de dienstverrichter is gevestigd⁴ kunnen uitgeoefend worden, moet ook getoetst worden aan artikel 16 van de richtlijn.

De gemachtigde heeft aan de Raad van State een omstandige toelichting verstrekt waaruit blijkt dat het ontwerp geacht kan worden in overeenstemming te zijn met de dienstenrichtlijn.

7. De bepalingen van het ontwerp die voorwaarden stellen voor het verhandelen van dieren moeten ook worden getoetst op hun overeenstemming met de artikelen 34⁵ en 36 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU).

De gemachtigde heeft tegen de achtergrond van de artikelen 34 en 36 VWEU een verantwoording gegeven die afdoende lijkt.

8. Dat is ook zo in zoverre dezelfde bepalingen van het ontwerp een beperking zouden kunnen uitmaken van de vrijheid van handel en nijverheid.

9. In de ontworpen artikelen 2, § 1, tweede lid, 5, § 1, vijfde lid, 18, §§ 1 en 2, 19/3, § 2, 21, § 4, eerste lid en § 5, eerste lid, 2° en § 6, eerste lid, 25/§ 4, en 31, § 2, eerste lid, is sprake van een formulier voor de aanvraag van een erkenning, een lijst van erkende opleidingen, een model van inventaris, een model van foksteekkaart, een model van register, een model van

⁴ De gemachtigde lijkt onder vrije dienstverrichting te verstaan het zich vestigen in het Vlaamse Gewest van een dienstverrichter vanuit een andere lidstaat maar dat is ook het geval bij het recht van vestiging. Het verschil ligt in het zich vestigen voor onbepaalde duur en met een duurzame infrastructuur (zie definitie van “vestiging” in artikel 4, 5), van de dienstenrichtlijn t.o.v. het tijdelijk en occasionele karakter in voorlopige infrastructuur).

⁵ De bepalingen die voorwaarden stellen waaraan de te verhandelen dieren moeten voldoen, kunnen een maatregel van gelijke werking als bedoeld in artikel 34 VWEU uitmaken. De bepalingen die verkoopsmodaliteiten bepalen, worden normaal gezien niet beschouwd als maatregelen van gelijke werking.

beoordelingsfiche en een lijst van vragen die ter beschikking worden gesteld op de website van het Departement Omgeving.

Volgens de gemachtigde zullen deze documenten enkel gegevens bevatten die voortvloeien uit de wet van 14 augustus 1986 en het koninklijk besluit van 27 april 2007 en zal het Departement geen bijkomende gegevens toevoegen.

In het licht van deze verklaring kan worden aangenomen dat er *geen bezwaar* bestaat.⁶

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

10. Er dient in de aanhef een lid te worden ingevoegd dat verwijst naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

11. In het tweede lid van de aanhef dient ook verwezen te worden naar de artikelen 4 en 9 van de wet van 14 augustus 1986.

Artikel 25

12. De gemachtigde geeft volgende toelichting bij de term “uitwerkingsvoorwaarden” in het ontworpen artikel 29, § 2:

“Hiermee wordt bedoeld dat de minister voorwaarden kan vaststellen om ervoor te zorgen dat de bedoelde informatie op een voor alle betrokkenen goed toegankelijke manier wordt overgebracht, zodat de bepaling van artikel 29, § 1, van het KB zijn doel niet voorbijschiet. Het kan dan gaan om presentatie, taalgebruik, leesbaarheid, ...”

De ontworpen bepaling dient in die zin te worden verduidelijkt.

⁶ Dit laat evenwel onverlet dat voor sommige ontworpen artikelen rechtsgrond ontbreekt (zie het onderzoek van de rechtsgrond).

Artikelen 37 en 38

13 Artikel 37 van het ontwerp bepaalt dat de erkenningen verleend vóór de inwerkingtreding van het te nemen besluit geldig blijven. Artikel 38 van het ontwerp voorziet voor de inrichtingen waarvoor een erkenning is verleend of waarvoor een volledige erkenningsaanvraag is ingediend voor de inwerkingtreding van het te nemen besluit in een trapsgewijze inwerkingtreding van de ontworpen bepalingen: het merendeel van deze bepalingen zal in werking treden op de eerste dag van de zesde maand die volgt op de maand van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad en andere op 1 januari 2021 of op 1 januari 2024.

Volgens de verklaringen van de gemachtigde is het de bedoeling dat de verleende erkenningen, die overeenkomstig artikel 2, § 6, derde lid, van het koninklijk besluit van 27 april 2007 thans geldig zijn voor een maximale termijn van 10 jaar, op de datum waarop ze verstrijken van rechtswege worden omgezet in een erkenning voor onbepaalde duur⁷ en dat op het ogenblik van die omzetting niet zal worden onderzocht of de bestaande inrichtingen aan alle geldende erkenningsvoorwaarden voldoen. Pas nadien zullen volgens een vooropgesteld schema controles plaatsvinden waarbij zal worden nagegaan of de erkende inrichtingen voldoen aan de op dat ogenblik geldende erkenningsvoorwaarden. Indien dit niet het geval is, zal de erkenning worden ingetrokken in toepassing van artikel 2, § 8, van het koninklijk besluit van 27 april 2007.

De bedoeling van de stellers van het ontwerp wordt allicht beter weergegeven door artikel 37 van het ontwerp als volgt te redigeren:

“De erkenningen verleend voor de inwerkingtreding van dit besluit blijven geldig tot de datum waarop ze verstrijken en worden op die datum omgezet in een erkenning voor onbepaalde duur.”

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Jo BAERT

⁷ Met artikel 2, 9°, van het ontwerp wordt artikel 2, § 6, derde lid, van het koninklijk besluit van 27 april 2007 opgeheven.